

113 1. Beh. af Forst. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 114

nemlig den vestjydske Jernbanefag. Denne ligger jo særlig Vesthyderne paa Sinde, men det kan naturligvis ikke være Nogen i vort Land, og særlig ikke Nogen i denne Forsamling, ligegyldigt, hvorledes dette Arbejde udføres. Jeg vil kun nævne denne Sag, men da vi Alle vide, at den vil blive gjort til Gjenstand for en Forespørgsel, skal jeg ikke komme dybere ind paa den. Jeg vil kun udtale det Haab, at det maa være en Sag, som Forsamlingen vil høre omtalt med Interesse.

Chr. Pedersen: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg har at gjøre til Finantslovforslagets § 26 Post 5, hvor der tales om Digearbejderne paa Lolland og Falster. I Anmærkningerne til denne Paragraf og de Bemærkninger, der knyttede sig dertil, er det oplyst, at Digebestyrelsen har undersøgt de Punkter, hvorpaa de Digearbejder fordelagtigt kunne afluttes, der skulle opføres paa Sydysten af Lolland ifølge Loven af 23de Mai 1873. Man veed, som bekendt, at den høttagtede Regjering ikke vilde have Digerne længere end til Noddy Fjord; men da man imidlertid har givet Bemyndigelse til at strække dem endnu videre, for saa vidt den Kommission, der skulde nedlægges, maatte anse det nødvendigt, og denne Kommission nu har fundet det nødvendigt, vilde det, efter hvad Anmærkningerne oplyse, anses for heldigt, om Endepunktet blev ved Strovneæs; derved vilde der vindes Land, om endog Udgifterne vilde blive forøgede. Jeg skal ikke indlade mig paa Enkeltighederne deri, men blot henlede det Udvalgs Opmærksomhed, der vil komme til at behandle Finantsloven, paa, at hvis nu dette Endepunkt og for Resten et hvilket som helst af de to foregaaende Endepunkter, der var Tale om, vælges, ville de Beboere, der ligge Ost derfor, hvis Eiendomme altsaa strække sig ind i Musse Herred, lide en ikke ringe Uret. Naar man tænker paa, at disse selv ved egen Hjælp have opført Diger til Beskyttelse mod Havet og endelig gennem Amtrepartitionsfonden og Statskassen bidrage til, at deres umiddelbare Naboer blive forsikrede ved Regjeringsdiger, og naar man saa gaar ud fra, at disse Regjeringsdiger, som de kaldes, gaa til Strovneæs og derfra fortsættes ved de privat opførte Diger, hvis jeg ikke tager feil i en Mils Strækning mod Ost, saa ser jeg ikke rettere, end at der vil gjøres stor Uret mod disse Beboere, naar man ikke paa en eller anden Maade kommer dem til Hjælp. Disse private Diger have nemlig kostet betydelige Penge og Tid og koste tillige betydeligt aarlig at vedligeholde, idet de dels i Stormfloden 1872 bleve

gjennembrudte eller overskyllede og dels i sidste Mars Februar Maaned lede samme Stjæbne, hvorved der paaførtes vedkommende Egne betydelig Skade og Tab. Jeg mener derfor, at Regjeringen, hvis den gaar ind paa Digekommissionens Bestemmelse om at ende der, ogsaa bør paalægge Kommissionen at undersøge det Forhold, om ikke de Beboere, der bo umiddelbart op dertil, gennem Amtrepartitionsfonden eller paa anden billig Maade kunne faae de Udgifter godtgjorte, de skulde svare ud over Udgifterne til deres egne Digeanlæg, der ere opførte til deres egen Beskyttelse. Der er for at begrunde Endepunktet ved Strovneæs, hvad der vil foraaufage betydeligt flere Udgifter og lægge en forøget Byrde p. Lunde Land paa Sorden, ansøgt i Anmærkningerne, at der er 30 Huse og Boelssteder, der mer eller mindre vare under Band; men det forundrer mig, at man ikke ogsaa har ansøgt, at i de nærmeste Naboer, der have Diger, der ere en Fortsættelse af Strovneæs Dige, af 8 Gaarde vare 6 under Band og forladte af Beboerne, ja da disse kom tilbage, vare flere af Bygningerne i Ruiner og maatte opføres fra Nyet. Og gaar man endnu lidt videre til de næste Naboer, maa man forøge Husenes og Boelsstedernes Antal til nogle og tyve. Der siges rigtignok, at der ikke vil indvindes synderlig meget Land, om man gif videre. Det er ganske vist, at der ikke derved vil finde nogen synderlig Landsfikkning Sted; naar man gaar længere mod Ost, hæver Landet sig ganske vist strax paa en mindre Strækning; men da denne Strækning har et betydeligt Antal Skatteydere, og disse Skatteydere, som bo der, have bragt store Offre for at sikke sig og for at bevare deres Indtægtskilder, hvoraf de skulde svare Skat baade til Stat og til Kommune, begaar man en stor Uret, naar man ikke anderledes vil tage Hensyn til deres Interesse. Jeg ser ikke rettere, end at Regjeringen maa kunne paalægge den Kommission, som skal undersøge disse Forhold, at sørge for, at der ikke sker nogen saadan Uret mod disse Beboere. Det andet Punkt, hvorpaa jeg for Resten privat har henledet den ærede Ministers Opmærksomhed, er den Mangel, at de Beboere, der falde ind under Digebestyrelsens og Digekommissionens Omraade, ere meget misfornøiede med de Foranstaltninger, der ere truffne. Det er i Øvrigt Noget, man kunde forudse fra Begyndelsen af, at det vilde være vanskeligt at undgaa Misfornøielse; men en Ting tror jeg dog ikke, det er saa vanskeligt at undgaa, og det er — hvis det er Tilfældet, hvad der er mig meddelt — at fætte Nærbeslægtede f. Ex. Søn eller Broder til Vedkom-